

Őrségváltás

Nyolcvanöt éve indult útjára a Vigilia. Az alapítók célkitűzéseit utódaik is megőrizték és mindmáig folytatják. A lap „küldetésnyilatkozatát” néhány vissza-visszatérő szó foglalja össze.

- *Őrtállás és virrasztás.* Őrzi az örök keresztény és emberi értékeket. Választ keres zajló korunk alapkérdéseire, és kutatja a jövő útját, átalakuló világunk káoszában.
- *Az őrt álló nincs egyedül.* Együtt virraszt közelebbi és távolabbi testvérekkel. Hisz az eljövendő holnapban és dolgozni akar érte, együtt a többi hívőkkel és minden jóakarátú emberrel.
- *Katolikus, tehát egyetemes lap:* a minden emberi értékkel közösséget vállaló keresztény humanizmus talaján áll.
- *A szellem magasából tekint körül:* a virrasztás őrtornyából figyeli a napi eseményeket: az objektív véleményalkotáshoz szükséges távolságból.

Az idők folyamán természetesen változott az őrállók személye is. Kettőt közülük azonban feltétlenül meg kell említeni e rövid áttekintésben is: Sík Sándor és Rónay György meghatározó örökségét. Életművük, egyéniségük és szellemiségük, felfogásuk az irodalomról és a kultúráról, a kereszténységről és korunk egyházáról mindmáig példát és mértéket jelent a lapnak.

A Vigilia őrtornya történelmi idők forгатagában áll immár kilencedik évtizede. Politikai és ideológiai rendszerek követték egymást Magyarországon és világszerte. Jelentős változások történtek az egyház életében is. Ennek az időszaknak legfontosabb egyházi eseménye a II. Vatikáni zsinat volt, annak máig tartó s a holnapba is átnyúló hatásával. A zsinat két irányban nyitotta meg a szemhatárt: visszanyúl „a gyökerekhez”, az első keresztény századokhoz, hogy onnan tekintse át az egyház eddig megtett vándorútját. Másrészt pedig ablakot nyitott a világra, az „aggiornamento”, az emberiséggel sorsközösséget vállaló dialógus, a testvéri párbeszéd szellemében.

A Vigilia kezdettől vállalt küldetése megerősítést nyert a zsinat szellemében. Ahogy Rónay György írta Sík Sándorról: „...egy a korábbihoz képest gyökeresen új, személyesen elkötelezett, Isten iránt is, társadalom iránt is felelős, a természetet és a 'mai világot' nem megtagadó, hanem megszentelni törekvő, tőle nem elforduló, hanem bizalommal és munkásan beleálló 'lelkiségnek', egy modern fogalmazású keresztény humanizmusnak a kialakítását kezdte el”.

Az őrséget állók időnként váltják egymást. Ez történik most is. E sorokkal írjuk elköszön az Olvasóktól, hogy az esztendő fordulóján átadja helyét eddigi helyettesének. Az örök személye változik, a feladat ugyanaz marad nemcsak a szerkesztőknek, de az olvasóknak is.

Lectori salutem!